

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd Herbipolin Abbatis, viri suo aeuo doctiss. ... Partis Opera Historica, Qvotqvot hactenus reperiri potuerunt, omnia

Partim E Vetvstis Fvgientibusque editionibus reuocata, & ad fidem
Archetyporum castigata; partim ex manuscriptis nunc primùm edita ;
Qvorvm Catalogvm Aversa pagina exhibet

Iohannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd
Herbipolin Abbatis, viri suo æuo doctissimi Secvndæ Partis Chronica
Insignia Dvo - I. Coenobii Hirsavgiensis, Diœcesis Spirensis: eius
foundationem & progressum ab Anno Christi DCCCXXX. vsque ad Annum
MCCCLXX. II. Coenobii ...

Trithemius, Johannes

Francofvrti, 1601

IX. Dominæ Helizabethæ De Longovico, Honestissimæ dulcissimæque
matri, Ioannes Trithemius filius, abbas S. Iacobi Herbipolensis, quondam
vero Spanhemensis, cum omni honore & reuerentia, filialem in ...

urn:nbn:de:0128-1-17336

e mensis Octobris anni presentis. Lectis
 osito & studiis meis multum contentus
 esse intensus. Abbatiam itaque Spanheim
 à cum ingratis monachis amegre
 am in annum quartum atque vicissim
 nituit, sed vsque adeo delectat, vt neque
 ansisse. Mortem Libanii præceperunt
 defundum. Spero enim per Dei misericordiam
 priore anno pollicitus fuit, ad me in heri
 eras & tuæ Serenitatis & meas, quo
 us dabo, vt sciam veritatem, & quomodo
 urabo ne penitus à nobis videatur alienus
 enio luculento composita, quoniam
 nus à nobis videbitur decessisse. Ego enim
 exiui, vsque in presentem, nihil scire
 ere quietum, nec tempus oportum. De
 saluatoris quam primum inchoabo
 manu celsitudinis tuæ, quanto citius po
 na serenitas moram hanc patienter sustineat
 tam prolongante meam, omnia cum te
 illud vero, quod tua celsitudo necum
 m Dominicæ resurrectionis vel peccato
 od resignata priore abbacia & illa sustineat
 enim quantum in me est facile poterit
 ius desideris maiestatis tuæ in omnibus
 mei promptitudinem animi videntur
 tam cito tamque remote abire, actus de
 onsenfu nullatenus possum: & consensu
 etur, quoniam mutato principe necesse est
 letur quamvis non magnificatio meæ
 atres quidam in me scandalizant, quod
 onfista garrientes, quasi pro rebus quibus
 religionis honore diuinarumque scrip
 nem fuerim antea profectus. Ceterum
 ecchatur, & quoniam naturalium rerum
 non intelligit, malis operatombus solida
 rat, & vim naturæ meritis vniuersis
 mino decipitur. Sed nihil eorum causa
 otius imperitorum ignauiam, qui bonum
 nt. Tua tamen serenitas domino meo
 consenserit ille, satis vtrique fuerit con
 a tuæ celsitudinis voluntate multis re
 re in annum millesimum quingentesimum
 aliquid in me lingua æmulorum malit
 dilatat in intellexi & doleo. Verecun
 to magis conterere illos tentaueris, tanto
 minatur super regnum hominum, sicut
 Omnipotens Deus principatum tuum
 dignetur, præbens tibi omne desiderium
 perfecto in mandatis eius cum sancto Do
 nunciis tuæ serenitatis tardius recurrens,
 in me requisit. Altissimus maiestati
 ilime recomendo. Ex monasterio
 mensis Nouembris. Anno

IOANNIS TRITHEMII
IX.

521

DOMINE HELIZABETHÆ DE LONGOVICO, HONESTISSI
 ma dulcissimaque matri, Ioannes Trithemius filius, abbas S. Iacobi Herbipolensis, quondam
 vero Spanhemensis, cum omni honore & reuerentia, filialem in cunctis affectuum
 cum debita exhibitione paratum.

S CIO mater (nec enim dubitare possum) rebus nostris plus quam ad anni spatium iam
 turbatis, te propterea non mediocriter perturbari. Nam etsi annos euasimus pueriles,
 tu tamen quamdiu supersunt filii, matrem te non desinis exhibere fidelem. Misi ad te cum
 10 his literis magistrum Iacobum fratrem meum vnicum, vt per filium agnoscas omnia
 quæ filio contigerunt, & per alterius præsentiam, leuius ferre absentiam alterius assuescas,
 Nullam te pro me volo habere sollicitudinem, nec propterea credas miserum, quia de
 Spanheim forte fama sparsit expulsus. Sed mihi crede potius verum scribenti, quoniam
 non vi, non metu, non coactus, sed spontanea voluntate exiui, & matura deliberatione
 præhabita foris manere decreui, abbatiamque resignaui, & istam in qua modo cum pace
 viuo assumpsi, propter causas multas & rationabiles ad hoc me inducentes, quarum si
 aliquas scire volueris, relatione fratris intelliges. Confido autem in DOMINO IESU,
 qui nihil permittit sine causa, quod mutatio ista mihi ad vtriusque hominis salutem pro
 ficendi materiam dederit, quoniam à multis occupationibus inutilibus liberatus sum,
 20 & bonam pacem cum tranquillitate assecutus. Quam enim ingratis seruierim homi
 nibus hæcenus in Spanheim, me nemo melius nouit. Propter quod non contristor,
 sed gaudeo potius datam mihi recedendi occasionem ab eis, quos deserere antehac sæ
 pius cogitaui. Sed vnum est quod mentem, vt opinor, tuam cruciare aliquantulum pos
 se videatur, quoniam deinceps vel rariis, vel nunquam visura me sis in hac carne viuē
 tem, propter maiorem distantiam locorum, in quibus versamur ab inuicem. Memento
 matrem te esse hominis necessario mortalis, à quo velis nolis aliquando separanda sis,
 etiam si multis tecum vixerit anhis, vter vestrum prior mortuus fuerit. Quid enim in se
 continere poterit consolationis humanæ visio breuissima carnis, quæ maiore cum a
 maritudine tandem necessario mortem extinguitur, quam prius dulcedine vnquam
 30 possessa videatur? Referamus ergo hæc vanitatis desideria nostra ad illam visionem æter
 næ beatitudinis, in qua perseuerans & sine fine suauitas, quæ cum semel nobis illuxerit,
 nunquam in sempiternum extinguetur. Ad illam festinemus, ô mater, ad cuius parti
 cipationem sumus creati, quam tunc sine dubio poterimus adsequi, cum die ac nocte in
 mandatis Domini meditantes, ipsum Dominum & Deum nostrum Iesum Christum, pu
 ra mente, integro corde, & ardente in nobis æternitatis desiderio semper amauerimus.
 Ad quid nobis carnali visioni opus est, qui spiritualem debemus inquirere? Ego me Deo
 feruiturum deuoui, non licet mihi parentum deinceps solatio delectari. Omnia pro
 Christi amore contempsit, & cepi iam esse vt Melchisedeck, sine patre, sine matre, & sine
 genealogia: solum Deum patrem agnosco, & matrem non habeo nisi Ecclesiam. Nec
 40 meus iam sum amplius, nec tuus sum filius, quoniam Deo solenniter oblarus, eiusque mi
 nisterio perpetuo inscriptus, & ideo tua mihi sollicitudine non est opus. Quod tuum est
 cura, omnipotens Deus quod suum est sine dubio curabit, sibi que spontanea voluntate
 oblatum non despiciet. Gratias tibi ago, quia tuus cum essem, pia me sollicitudine nu
 rriisti: at nunc posteaquam Dei me seruitio obtuli, ipse me enutriet qui creauit, nec tua
 indiget cura, nec quod suum est tibi amplius commendabit. Sis ergo mente tranquilla, &
 nullam pro me geras sollicitudinem, quoniam ita rebus meis prouidit altissimus, vt hic in
 Herbipoli multo sim & melius & libentius, quam in Spanheim fuerim vnquam. Deus e
 nim qui omnia bene ordinauit, eam mihi gratiam misericorditer contulit, vt multorum
 fauore principum si voluissem mihi satis extitisset prouisum, ita vt parentum non sit opus
 50 implorare suffragia. Deum posui ad iutorem meum, & propterea mundus mihi patria est
 omnis, in quo cuncta pertranstibo aduersa. Ita nobis viuendum est mater, vt æterna Dei vi
 sione post mortem perfruamur in coelis. Vale & Deum ora pro me: nec aliter memorem
 te mei esse volo, quoniam & ego nullam tui memoriam nisi in orationibus meis habere
 consueui. Iterum vale: Ex monasterio meo Herbipoli, octaua die mensis Nouembris,
 anno Christianorum 1506.